

Pòéce...

Cěz to je taczégò? Pòéta. Jakùz to wězdrzi? Za czym szlachùje? Mòże nié za czym... Jidzesz drogą i jak taczégò pòznòsz? Mò czòpk, a czedë jidze, sã klóniò białkóm? Mò letką, latną sėkniã, co jã wiater ùktòdò i płenie nad swójsczima plètama? A mòże je taczi wėsoczi, że sygò głową w blóné i stądka taczé mù mėsłé przéchòdają? A mòże gò jaczi aniòt pòéjze nòsziwò, cobë sobie zemsczim pichã bótów nie czapòt...? Chcemë so pòdocygac...

Są pòéce i pòétczi. Jich dokazë sã jinaczã, bò czësto jinak widzą te same rzeczë. Chcemë wżac taczégò kòta. Zwəczejnégò serzchlòka. Chłop napisze colemało:

*Të, co chòdzysz kòta cėszi
Pòtrãpckòj tak w mòji chēczi
Bò czej depcesz jãz tak głosno
Włosë w bëno czaszci roscã...*

Krótkò, dosc szpòrtowno i zarò je wiedzec, ò co jidze. Wczora za wiele wëpił... Jesz je wiedzec, że dobri rzemiãsnik, bò mù AABB sã zrëmòwało i to żeńszcim. Kąsk mòże sã zajścëc, że dzecky kùnòszk ùził – to mòże jakã depresjã znaczcëc abò co nòmni niewëspanied pò tim, co wczora bëło...

*A biatka?
Zapapãckòj, pùjkù, pajkã
Slépka jezòrné
Pëtanié ògónkné
Mëszkò, ùcekòjkòj
Cmùlululkòj, mùlkù kròlkù...*

Dorazu je widzec, co òni (z chłopã pòëtã) na jedny rozegracji bëłé i pilé to samò, leno òna wiãcy... Tuwò za zwierza nie je wiedzec, ò co jidze. Kò tu mòże sã wszëtkò zatacëc. Òd wëznaniò miłotë do wëpòwiedzeniò wòjnë. I wcale kòt nie je nòwòznieszi. Stòdkò òd tëch zdrobnieniów jãz do zertzéganiò. Szturu ni ma, pòrzãdkù. Szlabizë nie-rechòwóné. Rëmë, jaczé rëmë?

Pòéce są jaczi taczi niezëcowi. Wòdã przëpòłã. Dwa rónné bótë òbleknã. Z pielgrzimkã do Warszawë, a nié do Swiònowa piechti pùdã. W lëchi àutobùs wsadnã. Na nié ten pògrzëb, wieselë prziińdã. Òstawiaj dze szorëm, szal, złoti zégark. Pòmila pële. Spòzniaj sã. Naròz stanã dze a mdã co skriblac. Na tuce òd paszë. W mòbilce. Òdbierzã nié to dzeckò z przedszkòlò... Chtos midzë profesorã, artistã a... infòmatikã. Colemało brële noszi-

**PÒÉCE JEDZĄ
WIELE SŁODCZÉGÒ,
BÒ TO JIMA DÒWÒ
LETKÒSC PIÓRA
A SZPÒRTOBLÈWÒSC.
TEMÙ: JIM GRĚBSZI
PÒÉTA – TIM
SZPÒRTOBLÈWSZI.**

wają. Tim grębszé skła – jim bëlnieszi kùńsztòrz.

Òni na gwës cygaretë pòłã. Trzimanie cygaretë midzë pòlcama je fabriczno zadónym òdpòczinkã midzë pisaniama. Pòmiiãgòli, pòmiiãgòli i lzi mù sã czwarzi na papiorze. Jak sã pònawcygò dëmù, nawãdzy – tej lédze trzimiã sã òd nie z dòleka. I ò to prawie jidze, bò pòéce mają gãbë leno do pierwòsznégò słów próbòwaniò. Kò to je nót przemùmlac chiżni ne wszëtczë epitetë, przenosnie a jiné apòsztrofë – niglë sã je zapisze. Òni nie zmùdzą niepòtrzëbnã gòdkã, dërdanim. Czãsto ni mają nick mądregò do rzeknieniò. Òni są òd pisaniò. Pòéce jedzã wiele stòdczégò, bò to jima dòwò letkòsc pióra a szpòrtoblèwòsc. Temù:

Jim grębszi pòéta – tim szpòrtoblèwszi. Pòéce sedzã dali òd swiata, pò nòrtach, pò daczkama lëdczégò namknieniò. Dolëbóg jo, bò lédze mają na nich namkté. Nie czëtajã tegò, co piszã. Tej-sej sã przëzdrzã na snòzã pòétkã. W całoscë młodã, co jesz mało słów, w tim epitetów znajë. Są lëdzëska dzywny, co dokazë pisajków wëdòwajã na swiat. Ani z te wżãtkù, ani dobëcò. Jesz mùszi dopłacëc, cobë klijencë brele. A klijent wòli co prakticznégò, z òbròzkã, z dobrim papiorã. Wiedno mòże w to zapakòwac jakã sztòlã. Taczé cos, tñ! pòéjzò, mùszi dobrze na pòlëcë wězdrzec, czej gòsce prziińdã bibliotekã òbzerac. Czej mò cwiardã òbktòdkã i czasã mòże tim nòpiartã mùchã ùpitoszcë – tej sã mówi ò „praktycznym wëmiarze pòéjze”. Szczętlëwi ti, co do jich słów jaczi kòmpòzytóra co ùsady. Tedë wiérzta zëje drëdzim zëcym. Gòrzi, czej do te niepòwòtòny mdã to spiewac... Pòétów lédze nie lëdajã, w całoscë dzeccë, co mùszã jich pisanie czëtac w szkòle. Czãsto taczé dzeckò zdaje pòzni z pòmstã na pòëtã za niebëlnã òcenã przez nie wërzcëtkò jegò wiersza. Jidze pisajk(a) dze dreptòkã, a taczi wërosti ùczëń psã pòszczwie: – Hapsnij, Hamlétkù, pisajka! Abò kòmbajnã žiwcã rozjedze za jaczi sonët... W lëfce òstónie pitanié do rozrzeszeniò: cěz pòéta miòł na mėsłé...?

Pòétów w całoscë bë mùszòł dze zamknãc. Do jaczi bòlnicë dlò òdzëwiatëch, z wiãzónyma rãkòwama. W nòmniëszijzbcë zamknã tëch, co piszã pò kaszëbskù. A krëczi, warnë a gapë zakraczã na czòrno jich kùńszt nikòmù niepòtrzëbny...

TÓMK FÓPKA